

El Diacrític | | Actualitzat el 19/02/2018 a les 19:02

De la llengua

«Tenim una llengua amenaçada, en perill, compartint espai amb un dels idiomes més utilitzats arreu del món. El català també deu tenir drets» | «Canvis i calcs lingüístics amb una aparença de modernitat que enamora i una capacitat de penetració galopant, però que ajuden, també, a poc a poc, a la substitució d'una llengua per l'altra»



Classe a l'escola La Mar Bella de Barcelona | Edu Bayer / eldiario.es

Veig que hi ha ciutadanes i ciutadans de Catalunya que insisteixen molt en els seus drets com a castellanoparlants. Demanen, sobretot, que l'escola els els respecti. Com Rajoy i els seus ministres, volen desmuntar la immersió lingüística i, tal vegada, intentar que certes substitucions d'una llengua per l'altra vagin a un ritme més ràpid.

Aquestes persones que viuen a Catalunya i no estan disposades a estimar gaire una de les llengües pròpies del país (l'aranès-occità és l'altra) basen els seus arguments en els drets dels pares a fer que l'escola s'adapti a la seva situació. Aquí plantejo algunes preguntes. ¿Com és que no sentim la veu de persones que no siguin castellanoparlants? Al Principat hi ha molta gent amb una llengua materna que no té res a veure amb el castellà ni amb el català. ¿Que és per opinions polítiques («Cataluña es España» o semblants) que consideren que s'ha de replantejar, a les aules, la presència o la relació de poder entre les dues llengües oficials?

Tenim una llengua amenaçada, en perill, compartint espai amb un dels idiomes més utilitzats arreu del món. El català també deu tenir drets. ¿No és un argument vàlid, vetllar per la supervivència i l'enfortiment d'una llengua que, si desapareix del marc geogràfic dels Països Catalans, desapareix del tot?

Qualsevol idioma és una construcció de món. És un medi. ¿Les exigències d'unes quantes famílies i d'alguns partits polítics, sigui a propòsit de l'escola o d'algun altre vessant sociolingüístic, i l'esforç per mantenir i, si és possible, reforçar el nostre medi, el nostre món, la nostra atmosfera, es poden

posar de debò en el mateix pla?

La llengua d'aquesta «sempre maltractada tribu», en paraules de Pere Casaldàliga, no passa per una bona temporada històrica. Polítiques desplegadas a la Franja de Ponent, al País Valencià, a les Illes..., em fan creure que força governants d'aquí i allà no s'han fixat gaire en l'article 3.3 de la seva tan venerada Constitución Española: «La riqueza de las distintas modalidades lingüísticas de España es un patrimonio cultural que será objeto de especial respeto y protección». I ara, noves amenaces. Si vols caldo, dues tasses!

Però darrere les amenaces no hi ha només agents externs. Seria bo que obríssim els ulls als canvis constants de paraules genuïnes per altres de foranes. Canvis i calcs lingüístics amb una aparença de modernitat que enamora i una capacitat de penetració galopant, però que ajuden, també, a poc a poc, a la substitució d'una llengua per l'altra. ¿Quan, per deixadesa, la majoria de la població no pugui escapar del *catanyol*, hi podrem fer gaire res? Mira, potser llavors els pares que branden les seves espases contra la immersió lingüística es mostraran menys rebecs.